

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İNAN ÇETİN - MUSTAFA DELİOĞLU

ŞAHMARAN

ile Lokman Hekim'in Hikâyesi

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

ŞAHMARAN

ile Lokman Hekim'in Hikâyesi

İnan Çetin 1966 yılında doğdu. İlk ve ortaokulu Tunceli'de, liseyi İstanbul'da okudu. AÜ İktisat Fakültesi'nde Kamu Yönetimi okurken kütüphanecilik, kitapçılık, yayıncılık işleriyle uğraşmaya başladı. Kütüphanecilik ve kitapçılık yaptığı dönemde tarih, felsefe, teoloji, sanat tarihi ve resim alanlarında özel dersler aldı. Çeşitli dergilerde inceleme ve eleştiri yazıları da kaleme alan yazarın *Doğu Öyküleri* başlıklı bir öykü seçkisi ve *Mevlana Kimdi?* adlı bir de çocuk kitabı var.

Roman: *İblisname – Bir Hayalin Gerçek Tarihi* (2007), *Uzun Bir Ömür İçin Uzun Bir Elbise* (2013).

Öykü: *Bin Yapraklı Lotus* (2003), *İçimizdeki Şato* (2005), *Kureyş'in Kurtları* (2015).

Doğan Kardeş: *Şahmaran ile Lokman Hekim'in Hikâyesi* (2015)

Mustafa Delioğlu (1946, Erzincan) 1975'ten bu yana severek okunan bin kadar çocuk kitabını resimledi. Çalışmaları yurtdışında da ilgi gören Delioğlu, kişisel resim sergileri açtı, karma sergilere katıldı.

İnan Çetin'in
YKY'deki kitapları:

Uzun Bir Ömür İçin Uzun Bir Elbise (2013)

İçimizdeki Şato (2014)

İblisname (2014)

Kureyş'in Kurtları (2015)

YKY'de yer aldığı kitaplar

Yeraltına Mektuplar

Haz.: Murat Yalçın (2013)

Altın Ülke: Çocukluk /

Haz.: Filiz Özdem (2014)

Bana Adını Söyle /

Haz.: Filiz Özdem (2014)

İNAN ÇETİN - MUSTAFA DELİOĞLU

ŞAHMARAN

ile Lokman Hekim'in Hikâyesi

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

ŞAHMARAN

ile Lokman Hekim'in Hikâyesi

Yapı Kredi Yayınları - 4387
Doğan Kardeş - 648

Şahmaran ile Lokman Hekim'in Hikâyesi / İnan Çetin
Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Kitap editörü: Filiz Özdem
Düzeltili: Filiz Özkan

Grafik uygulama: Süreyya Erdoğan

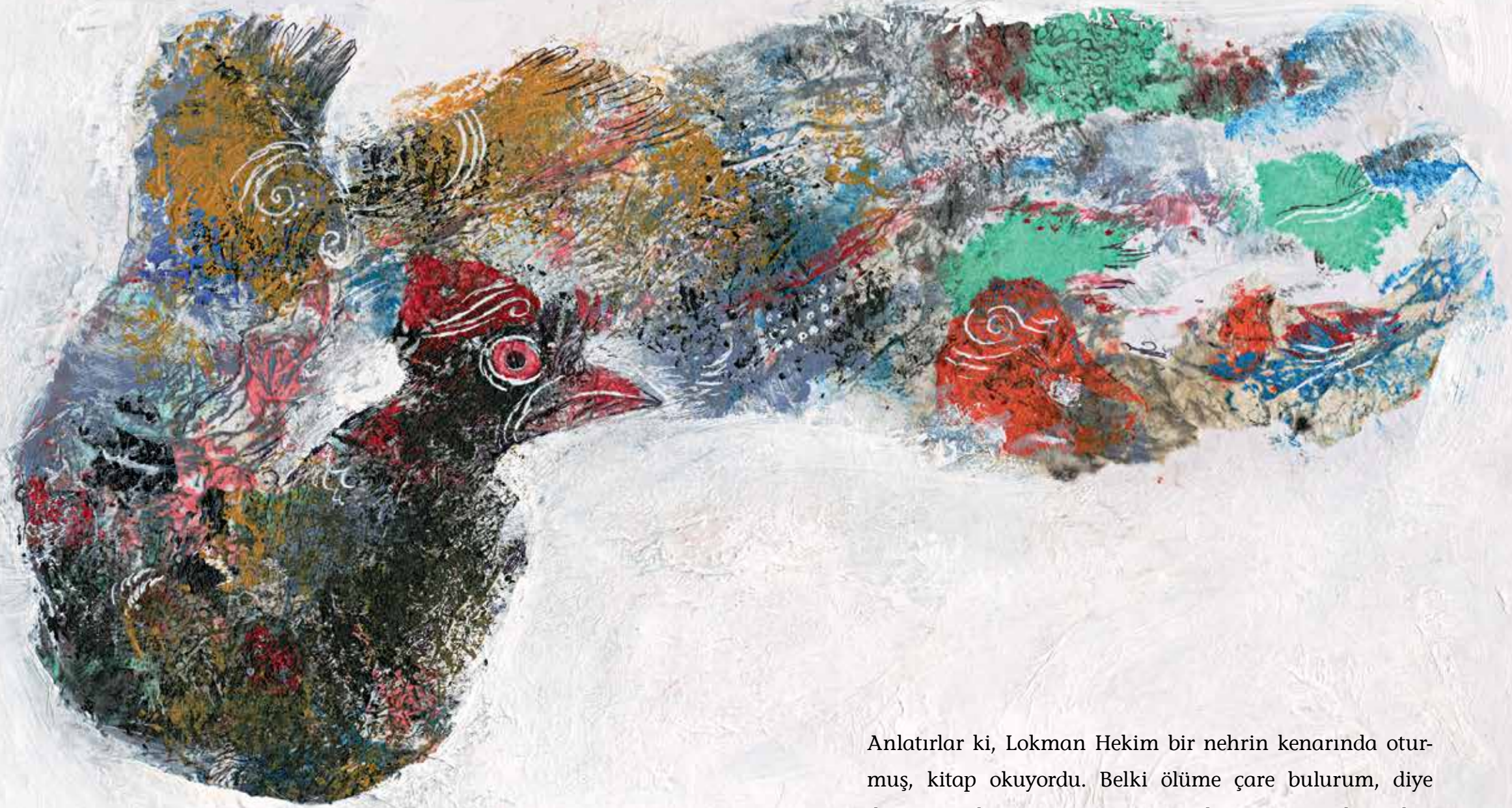
Baskı: Mas Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No: 3 Kağıthane-İstanbul
Telefon: (0 212) 294 10 00 e-posta: info@masmat.com.tr
Sertifika No: 12055

1. baskı: İstanbul, Mayıs 2015
ISBN 978-975-08-3207-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2015
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Anlatırlar ki, Lokman Hekim bir nehrin kenarında oturmuş, kitap okuyordu. Belki ölüme çare bulurum, diye düşünüyordu. Onu gören Simurg kuşu yuvasından çıktı, uçup geldi, bir kanat vurup kitabı suya savurdu. Lokman Hekim'in elinde sadece üç sayfa kaldı.

Lokman Hekim hastalandı, sonra da öldü. Karısı hamileydi. Bir oğlan çocuk doğurdu. Adını da Zarif koydu.

Üzüldü Lokman Hekim. Kitabın elinde kalan üç sayfayı eve döndü. Onları karısına verdi ve saklamasını söyledi. Böylece günler, aylar, yıllar geçip gitti.

Zarif, babası Lokman Hekim gibi, meraklı bir çocuktur. Büyüyüp okuma yazma öğrenince annesine, babasının nasıl biri olduğunu sordu.

Annesi bunun çok uzun bir hikâye olduğunu söyledi. Çünkü babası Lokman Hekim'di, hayatını ölüme çare bulmaya adanmış, uzun yolculuklara çıkmıştı.

Dedi:

“Oğul, bunu sana anlatmam günler alır. Ama dur, aklıma bir şey geldi.”

Kalktı, kocasının bir zamanlar kendisine saklaması için verdiği o üç kitap sayfasını sandıktan çıkardı.

Dedi:

“Oğul, artık yetişkin oldun. Baban, bu sayfaları sana vermemi istemişti. Al, senindir.”

Zarif, sayfaları aldı, gidip nehrin kenarına oturdu, okumaya başladı. Bu sayfalarda, Şahmaran hikâyesinin bir bölümü yazılıydı. Zarif hikâyeyi öyle çok sevmişti ki, babasının elindeki kitaba kanat vurup suya savuran Simurg kuşuna çok öfkelenmişti. Öylece orada oturdu, günlerce Simurg kuşunun gelmesini bekledi, ama kuş gelmedi. Sonunda kalktı, evine gitti. Annesi, onu bekliyordu.

Dedi:

“Oğul, babanın bıraktığı sayfalarda ne yazıyor?”

Zarif, ona Şahmaran’dan ve Karanlıklar Ülkesi’nden söz etti. Sonra, Şahmaran’ı gören var mıdır, diye düşünmeye başladı. Annesi oğlunu o kadar iyi tanıyordu ki, aklından geçenleri bile okuyabiliyordu.

Dedi:

“Şahmaran’ı kim görmüş ki sen göresin oğul!”

Gel zaman git zaman, Zarif büyüdü, bir yetişkin oldu. İş bulup çalışması gerekti. Çarşı pazar gezdi, iş aradı. Bir gün yolda, zengin bir tüccara rastladı. Adam Zarif’i tanıyordu.

Dedi:

“Zarif, ne arıyorsun burada?”

Zarif, çarşı pazar gezip iş aradığını ama bulamadığını söyledi. Tüccarın çarşıda bir ayna dükkânı vardı.

Dedi:

“Gel, belki sana bir iş buluruz.”

Birlikte çarşıya gittiler. Tüccar, Zarif’i ayna sattığı

dükkânına götürdü ve onu işe alacak olursa, günde kaç ayna satabileceğini sordu. Tüccarın işleri kötüydü, iflas etmek üzereydi. İsteddiği cevabı duyunca da Zarif'i işe aldı.

Zarif, aynacı dükkânında üç ay çalıştı ama dükkâna gelen giden yoktu, tek bir ayna bile satamadı. Canı çok sıkılıyordu. Aynalara bakıp kendini görmekten bıkmıştı. Bir gün, aynaya bakarken kendi kendine konuştu.

Dedi:

“Ayna ayna, bil bakalım ben kimim?”

Masallardaki gibi aynanın konuşmasını bekliyordu ama ayna konuşmuyordu.

Derken, bir gün, Zarif dükkânın arkasındaki bahçede bulunan çınar ağacının gölgesinde otururken bir yılan gördü. Nereden geldiğini bilmediği yılan, ağacın altındaki küçük deliğe girip gözden yitti.

Meraklıydı Zarif. Canı da sıkılıyordu. Bir kazma getirdi, deliğin bulunduğu yeri kazdı, mermerden bir taş rastladı. Taşı kaldırdı ki, altında bir kuyu var. Kuyu ağzına kadar balla dolu. Hemen dükkânı kilitledi, tüccarı bulmaya gitti. Bulunca da olan biteni tek tek anlattı.

Dedi:

“Ne yapalım?”

Tüccar dedi:

“Kuyudaki balı birlikte çıkaralım, satalım. Yarısı senin, yarısı benim.”

Böylece tüccar, tüccarın oğlu, Zarif hep birlikte kuyudaki balı kovalarla taşımaya başladılar. Kuyu öyle derindi ki, bir yerden sonra bala ulaşmak zorlaştı. Zarif kuyuda kalan balı da çıkarmak istiyordu.

Dedi:

“Yazıktır, bu bal kuyuda kalacağına çıkarıp satalım. Bir sicimle belimden bağlayın, beni kuyuya salın, ben kovaya bal doldurayım, siz yukarı çekin. Bal bitince de beni yukarı çekersiniz.”

Anlaştılar. Zarif belinden bir sicimle bağlandı, yanında bir kovayla kuyuya indirildi. Kovayı balla doldurup çekmelerini söylüyor, tüccarla oğlu da bal dolu kovayı yukarı çekiyordu. Bu iş, belki günlerce sürdü. Sonunda bal bitti, sıra Zarif'i yukarı çekmeye gelince tüccarın oğlunun yüreğine bir kötölük doldu.

Dedi:

“Baba, bizim bahçede bulunan bu balı neden Zarif’le paylaşalım? Gel, kuyunun kapağını kapatalım, Zarif orada kalsın.”

Aslında tüccar merhametli, adaletli biriydi. Ama nasıl olduysa oğlunun aklına uydu. Böylece, sicimi bağladıkları

yerden söktüler, kuyudan aşağı salıp kuyunun ağzını kapattılar. Üstünü de toprakla örttüler. Zarif orada kaldı.

Zarif günlerce eve gelmeyince annesi meraklandı. Evden çıktı, doğruca tüccarın yanına gitti.

Dedi:

“Zarifim nerede?”

Tüccar, Zarif’in nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Üstelik de şikâyet etti.

Dedi:

“Dükkânı kapalı bırakıp çekip gitmiş. Merak edip uğramasaydım dükkânım günlerce kapalı kalacaktı.”

Zarif’in annesi kederlenip ağladı, aramadık iğne deliği kadar yer bırakmadı. Yine de bulamadı oğlunu. Sonunda hasta olup yataklara düştü.

Zarif ise zifiri karanlıkta, kuyunun dibinde kalakalmıştı. Saatler, günler, geceler geçmiş, Zarif açlıktan ve susuzluktan iyice bitkin düşmüştü. Sonunda bir ışık gördü ki bu, bir izböceğiydi. O ışığı görünce umutlandı.

Dedi:

“Bu ışık beni yeryüzüne çıkarır, onu takip edeyim.”

Düştü ışığın ardına. Gitti, bir boşluktan aşağı düştü, orada bir tepenin üstünde bayılıp kaldı. Orada baygın halde ne kadar kaldı bilinmez. Uyandığında o tepenin üstünde buldu kendini. Rengârenk tepenin yakınında zümrütten, ıslıl ıslıl bir taht vardı. Tahtın üstündeyse insan başlı büyük mü büyük bir yılan oturuyordu. O zaman anladı Zarif. Bu, Şahmaran'dı. Babasından kalan o üç sayfadaki Şahmaran'ın ta kendisi. Yine de korktu Zarif, kalktı, kaçmaya çalıştı.

Şahmaran öylece onu izliyordu.

Dedi:

“Ey insanoğlu, korkma. Gel, yanıma otur da, buraya nereden geldiğini anlat.”

Zarif artık başka seçeneğinin olmadığını biliyordu. Çıktı tahta, Şahmaran'ın yanına oturdu.

Dedi:

“Benim adım Zarif.”

Şahmaran'a başından geçenleri anlattı ve kendisini yeryüzüne çıkarması için ona yalvardı.

Şahmaran umutsuzca başını salladı.

Dedi:

“Oğul, oraya gidemezsin, umudunu kes. Bugüne kadar buraya gelip de geri dönen insanoğlu yoktur. Ama yerimi kimseye söylemeyeceğime söz verersen, seni kapısında Yedi Başlı Ejderha’nın beklediği Kadingirra’ya gönderebilirim. Belki oradan Aydınlık Dünya’ya gidebilirsin. Ama önce, sana Abud’un hikâyesini anlatayım. Dinle, sonra kararını ver.”

Zarif dinlemeye hazırды, arkasına yaslandı, bekledi.

Şahmaran dedi:

“Abud senin gibi bir insanoğluydu. Buraya çıktı. Ona rengârenk yakut parıltısıyla aydınlanan bir yurt verdim. Orada sayısız çeşitte meyve, sayısız renk ve sayısız tatta içecek vardı. Binlerce insan başlı yılanım emrindeydi ki, her biri yakut ışığından yaratılmış. Ama o, kabul etmedi. Gitti, bir kuyuya düştü, yolunu bulamayıp Kadingirra’da çıktı. Abud, Kadingirra’ya gitti ama dönemiyordu. Kadingirra Şahı, Abud’a dedi ki: ‘Ey Abud, sen bana Şahmaran’ı getir, ben de seni Aydınlık Dünya’ya çıkarayım.’ Abud düşündü taşındı, ama aklı gittikçe karışıyordu. Bana zarar gelmesinden korkuyordu. Kadingirra Şahı’nın önerisini

reddetti. Reddedince de Yedi Başlı Ejderha'nın ağzından çıkan ateş topuyla yanıp kül oldu. Şimdi sen, Kadingirra'ya gitmek istiyor musun?"

Bu hikâyeyi dinleyince Zarif'in umudu kesildi.

Dedi:

"Ey Karanlıklar Dünyası'nın Şahı Şahmaran! Kadingirra Şahı seni neden istiyor?"

Şahmaran dedi:

"O öyle bir hastalığa yakalanmış ki, dermanı yalnızca bende bulunur."

Zarif'in aklı karıştı. Hastalığın dermanı Şahmaran'daysa neden vermiyor, diye düşündü. Korkudan da soramıyordu.

Dedi:

"Ey Şahmaran, Kadingirra'dan Aydınlık Dünya'ya çıkan başka bir yol yok mudur?"

Şahmaran dedi:

"Belki vardır. Oraya gitmek istersen seni alıkoymam Zarif."

Zarif bir süre Şahmaran'ın yanında kaldı. Az kaldı, çok kaldı derken, artık gitme vaktinin geldiğini düşündü.

Dedi:

"Ey Şahmaran, bana çok iyi davrandın, dost olduk ama artık gitmem gerek. Gidemezsem annem kahrından ölür."

Şahmaran dedi:

"Mademki çok istiyorsun, doğu yönünde, dört yanı kuyularla çevrili bir kule vardır. Bu kuleye gitmek için kıldan

bir köprüden geçmek zorundasın. Bunu da ancak bir yılının sırtındayken yapabilirsin. Seni bir yılanımla birlikte oraya göndereyim. Git, kulenin tepesine çık. Orada bekle. Bir zaman sonra, Simurg kuşu oradan geçecek. O kuşun kanatlarına tutun, sırtına binip git. O, seni Kadingirra'ya götürecektir. Ama dikkat et! Kuşun kanatlarına tutunamazsan, kuyulardan birinin içine düşer, en korkunç yaratıkların yaşadığı İfrit'in Dünyası'nda çıkarsın. Orası öyle bir dünyadır ki, bir dev, bir öğünde yüz insan, beş yüz yılan yiyebilir."

Zarif korktu. Yine de gitmekte kararlıydı.

Dedi:

"Düşersen, oradan kurtulma şansım var mıdır?"

Şahmaran, Zarif'i sevmişti, ona zarar gelmesini istemiyordu.

Dedi:

"Dinle. Sana Abud'un hikâyesinin tümünü anlatayım. Sonra, gidip gitmeyeceğine karar ver. Abud'u yakut ışığından yaratılmış yılanlarımın en cesuruna bindirip kuleye gönderdim. Yılan, onu götürüp kıldan köprüden geçirdi. Abud merdivenlerden kulenin tepesine çıktı, beklemeye

başladı. Derken, bir zaman sonra, uzaktan ateşe benzer bir parıltı gördü. Bunun, Simurg olduğunu anladı. Kuşun kanatları altın rengiydi, gözleri ateştendi. Kuş, Abud'un hizasına gelince, Abud kuşun kanatlarını tutmak için atladı, ama tutamadı. Tutamayınca, kuyulardan birinden bir taş gibi aşağı düştü.”

Bunları anlatınca, Zarif yerinde zıpladı.

Dedi:

“Ey Karanlıklar Dünyası'nın yüce şahı! Abud'un sonu ne oldu? Kuyudan düşüp nereye gitti?”

Dedi:

“Gidip İfrit'in Dünyası'nda çıktı. Buranın efendisi büyük bir İfrit'ti. Abud'a kim olduğunu, nereden geldiğini, nereye gitmek istediğini sordu. Abud'un Aydınlık Dünya'dan geldiğini öğrenince iştahı kabardı. İnsan eti yemeyi çok seviyor, Abud'u parçalara ayırmadan midesine indirmek istiyordu. Abud'un heybesinde bir ot vardı. O otu ayaklarının dibine sürünce kanatlanıp uçtu. Öyle hızlı uçtu ki, Simurg kuşu bile onu yakalayamazmış. Gidip Kadingirra'da çıktı. Sonrasını biliyorsun.”

Şahmaran bunları anlatınca, Zarif üzüldü. Orada kaldı. Gel zaman git zaman, bir gün yine gideceğim diye tutturdu.

Dedi:

“Ey Şahların Şahı Şahmaran, bana bir iyilik yap.

Yılanlarından birine beni o kuleye götürmesini emret.”

Şahmaran üzülyordu, onu uyardı.

Dedi:

“Ey Zarif, gel bu sevdadan vazgeç!”

Dedi:

“Annem beni bekler. Aydınlik Dünya’ya ne kadar tez çıkarsam o kadar iyidir.”

Zarif böyle söyleyince, Şahmaran bir yılanını çağırdı. Zarif’i kuleye götürmesini istedi.

Böylece, Zarif yılanın sırtına bindi, yola çıktılar. Yılan onu kıldan bir köprüden geçirdi, döndü. Zarif kulenin tepesine çıktı, beklemeye başladı. Çok geçmemiştir ki, Simurg kuşu bir ateş topu gibi yaklaştı. Zarif atladı ve kuşun kanadına tutundu.

Kuş dedi:

“Ey insanoğlu, nereye gitmek istiyorsun?”

Dedi:

“Kadingirra’ya gitmek isterim.”

Kuş dedi:

“Gel, vazgeç bu sevdadan.”

Dedi:

“Neden?”

Kuş dedi:

“Kadingirra’ya giden bir daha dönemez.”

Zarif, kuşu dinlemedi. Kuş da onu Yedi Başlı Ejderha’nın beklediği kapıya götürüp bıraktı. Yedi Başlı Ejderha’yı görünce pişman oldu Zarif. Bu beni yakar, diye düşündü. Düşünür düşünmez, Ejderha’nın ağzından bir ateş topu yükseldi ki, az kalsın Zarif’i yakıyordu.

Zarif geri çekildi ve Yedi Başlı Ejderha’ya Kadingirra’ya gitmek istediğini söyledi.

Ejderha dedi:

“Neden?”

Zarif uzun uzun anlattı. Anlatınca, Yedi Başlı Ejderha kapıyı açtı, Zarif’i içeri aldı.

Onu götürüp Kadingirra Şahı’nın önüne çıkardılar. Kadingirra Şahı, Zarif’e ülkesinde ne aradığını sordu. Zarif ona da hikâyesini anlattı. Aydınlık Dünya’ya çıkmak istediğini söyledi.

Kadingirra Şahı düşündü, taşındı.

Dedi:

“Seni Aydınlık Dünya’ya çıkarırım ama bir şartım var!”

Zarif bu şartın ne olduğunu tahmin ediyordu ama yine de sordu.

Dedi:

“Şartın nedir?”

Kadingirra Şahı zar zor konuşabiliyordu. Öyle hastaydı ki, orada yığılıp ölebilirdi her an.

Dedi:

“Sen bize Şahmaran’ın yerini söyle, biz de seni Aydınlık Dünya’ya çıkaralım.”

Zarif için Aydınlık Dünya’ya çıkmak her şeyden önemliydi. Aklı karışıyordu ama sonunda kabul etti.

Kadingirra Şahı’nın planı hazırды. Şahmaran’ın yerini öğrenince, içine yılanları uyutacak ot koyduğu sütü onların kokusunu alabileceği bir yere bıraktırdı. Şahmaran sütün kokusunu alınca sevindi.

Dedi:

“Ey evlatlarım, süt kokusunu siz de alıyor musunuz?”

Yılanlar da süt kokusunu aldıklarını söylediler. Öyleyse gidelim de bakalım, nasıl bir sütmüş, dedi Şahmaran. Yanında en sevdiği yılanlarıyla sütün bulunduğu yere gitti. Orada sütü içince hepsi bayıldı. Kadingirra’nın en savaşçı ejderhaları pusuda bekliyordu. Yılanların bayıldığını görünce hemen harekete geçip Şahmaran’ı sırtladıkları gibi uçup gittiler.

İşte, Şahmaran böylece ele geçirildi.

Ejderhalar sırtlarından indirdiklerinde Şahmaran uyanıktı artık. Gözlerini açar açmaz Zarif'i gördü. Zarif utançından ejderhaların arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Şahmaran dedi:

“Kaçma hain. Sen bana ihanet ettin, ama yine de gel, sana bir söyleyeceğim var.”

Zarif geldi, Şahmaran'ın yanında durdu. Şahmaran hastaymış gibi ona yaslanıyordu.

Dedi:

“Bunlar beni kesecekler. Senden beni kesmeni isterlerse sakın kesme. De ki, ben getirdim, siz kesin. Beni kesip etimi bir kazana koyacak, ejderhaların ağzından çıkan ateşle kaynatacaklar. Et kaynayınca suyun üstünde bir köpük olacak. O ilk köpüğü senin içmeni isteyecekler. Sakın ola içmeyesin. Çünkü o ilk köpük sırf zehirdir, içeni hemen öldürür. Suyun üstünde biriken ikinci köpüğü içen ise Lokman Hekim olur. Dikkat et. Kalan suyla da Kadingirra Şahı'nı yıkayacaklar ki, Şah yıkanır yıkanmaz hastalıktan kurtulacak ve seni Aydınlık Dünya'ya çıkarmalarını emredecek.”

Zarif çok üzüldü. Neredeyse düşüp ölecekti üzüntüsünden.

Dedi:

“Beni bağışla. Bunun böyle olacağını bilemezdim.”

Dediler:

“Zarif gel, Şahmaran’ı kes!”

Ama Zarif kabul etmedi. Şahmaran’ı ejderhalardan en yaşlısı kesti, parçaladı. Eti bir kazana doldurup üstüne su eklediler, ejderhaların ağzından çıkan ateşte kaynamaya bıraktılar. Kaynayınca suyun üstünde ilk köpük oluştu. Onu bir tase koydular, Zarif’e uzattılar. Bu sırada Kadingirra Şahı’nın iniltileri öyle yükseldi ki, bütün ejderhalar iniltilerin geldiği yöne koştu. Zarif ikinci tase aldı, suyun üstünde biriken ikinci köpüğü doldurdu ve içti. İlk köpüğün olduğu tase oraya bıraktı.

Yaşlı ejderha geldi.

Dedi:

“İlk köpüğü içtin mi?”

Zarif içtiğini söyleyince, o da köpükle dolu diğer tase aldı, bir dikişte içti. İçer içmez de acılar içinde kıvranarak

öldü. Kaynayan diğer suyla Kadingirra Şahı'nı yıkadılar. Şah yıkanır yıkanmaz iyileşti, eski sağlığına kavuştu. Sevinçten yedi ağzından birden savurduğu ateş havada dalgalanıp gitti.

Derken durdu. Zarif'e dönerek bir kez daha havaya ateş püskürttü.

Dedi:

“Hazır mısın Zarif?”

Zarif hazırды. Bir an önce Aydınlık Dünya'ya dönme-yi istiyordu. Böylece ejderhaların en çeviği gelip Zarif'in önünde eğildi.

Dedi:

“Bin sırtıma, seni Aydınlık Dünya'ya ben çıkaracağım.”

Dedi:

“Oğul, nerelerdeydin?”

Zarif başından geçenleri uzun uzadıya anlattı. Sonra, kalkıp dağlara gitti, çeşitli bitkilerden toplayıp geri döndü. Annesine topladığı bitkilerden bir ilaç yaptı ki, annesi birkaç günde iyileşip ayağa kalsın. Öyle de oldu. Zarif’in ünü kısa sürede bütün yöreye Lokman Hekim olarak yayıldı.

Ben diyeyim bir ay, sen de bir yıl, ejderhanın sırtında yolculuğu sürdü Zarif’in. Annesini çok özlemişti. Aydınliğa çıkar çıkmaz doğruca annesiyle yaşadıkları o eski eve gitti. Annesi Zarif’i görünce çok sevindi, ama yatağından çıkmayacak kadar hasta düşmüştü.

Derken bir gün, tüccarın oğlu amansız bir hastalığa yakalandı. Tüccar büyücülerde, hocalarda derdine derman aradı ama olmadı. Oğlu ölüyordu. Dediler; Lokman Hekim'e git, o oğlunun derdine derman bulur. Tüccar, Lokman Hekim'in kim olduğunu bilmiyordu. Gitti ki, Zarif orada oturuyor. Onu görünce kapıdan geri dönmek istedi ama Zarif seslendi.

Tüccar istemeyerek geri döndü. Zarif'in karşısına gelip dikildi.

Dedi:

"Beni bağışla, açgözlülük edip seni kuyuda bıraktım. Pişmanım."

Oradan çıkar çıkmaz evine gitti. Eşyasını topladı, sardı sarmaladı ve sabah söker sökmez hasta oğluyla birlikte şehri terk etti.

Zarif ise yıllarca ağladı durdu. Kanadına tutunduğu Simurg'a lanet okudu. O kanadıyla babasının elindeki kitaba vurmasaydı, belki de Zarif bütün bunları yaşamayacak, olup biten her şeyi o kitaptan okuyup öğrenecekti. Şimdi oturup yaşadıklarını bir bir yazması gerekekti. Çünkü bir gün, gelecek kuşaklar Lokman Hekim'in kim olduğunu merak edecekti.

